

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

David Lagercrantz

Dinte pentru dinte

Millennium 5

Continuarea seriei

Millennium

de **Stieg Larsson**

Traducere din suedeză și note de

Ioana Ghișa

3
TREI

PARTEA ÎNTÂI

DRAGONUL

12-20 iunie

Sten Sture cel bătrân a pus să i se ridice statuie în 1489, pentru a-și celebra victoria asupra regelui danez în bătălia de la Brunkeberg.

Statuia, aflată în catedrala Storkyrkan din Stockholm, îl înfățișează pe Sfântul Gheorghe călare pe un cal, cu sabia ridicată, iar sub el, balaurul muribund. Foarte aproape se află o femeie în costum burgund, simbolizând-o pe fecioara salvată de călăreț.

Se pare că modelul ar fi fost soția lui Sten Sture cel bătrân, Ingeborg Åkesdotter. Fecioara arată neobișnuit de calmă.

1

12 iunie

Lisbeth Salander părăsi sala de gimnastică, apoi dușurile, iar pe coridor o opri șeful gărzilor, Alvar Olsen. Bărbatul trăncănea despre ceva, părea chiar foarte înfierbântat. Gesticula agresiv, fluturând niște foi de hârtie. Dar Lisbeth nu auzi niciun cuvânt din ce-i spunea. Ceasul era 19:30.

Era ora cea mai nefastă pentru Flodberga. Trenul de marfă trecea huruind și duduind, făcând pereții să trepideze, se auzea zăngănit de chei și mirosea a transpirație și parfum. În niciun alt moment al zilei, închisoarea nu putea fi un loc mai periculos. La 19:30 se petreceau cele mai grave atacuri, acoperite de zgomotul căii ferate și de dezordinea generală care se crea cu puțin înainte de închiderea ușilor de la celule. Întotdeauna la acea oră, Lisbeth Salander își lăsa privirea să alunece dintr-o parte în alta a pavilionului și, desigur, nu era întâmplător faptul că o zări pe Faria Kazi chiar în clipa aceea.

Faria Kazi era o tânără frumoasă din Bangladesh care stătea în celula din stânga ei. Deși din unghiul acela nu putea să-i vadă decât fața, Lisbeth constată că, fără doar și

poate, tânăra tocmai era bătută. Îi zvâcnea capul din nou și din nou și, deși loviturile nu erau exagerat de dure, aduceau a obișnuință și a ritual. Ceea ce se petrecea acum acolo se petrecea de multă vreme. Se vedea din lovitură și din reacție. Se simțea de departe, ca un abuz care pătrunsese adânc în interior și îi distrusese tinerei toată rezistența.

Mâinile nu mai încercau să protesteze și în privire nu era mirare, ci numai groază tăcută și obosită. Faria Kazi trăia în teroare. Lisbeth își dădea seama de asta numai studiindu-i fața, totul se potrivea cu ce văzuse în săptămânile petrecute în închisoare.

— Acolo, spuse ea și arătă în direcția celulei Fariei.

Dar când Alvar Olsen se întoarse, totul se sfârșise deja și atunci Lisbeth se strecură în propria celulă și închise ușa. De afară se auzeau voci și un râs înfundat, pe fundalul trenului de mărfuri care nu mai contenea cu duduitul și hurelul. Lisbeth avea în față chiuveta albă și patul îngust, etajera și masa de scris, cu calculele de mecanică cuantică. Să continue oare cu asta, cu tentativele de a depista un exemplu de gravitație cuantică în bucle? Se uită în jos la propriile-i mâini. Ținea ceva în ele.

Erau foile de hârtie pe care Alvar tocmai i le fluturase în față, și deveni totuși curioasă. Dar erau tâmpenii, un test de inteligență, cu două pete de cafea sus, pe a doua pagină. Strămbă din nas.

Detesta să fie cântărită și cuantificată, așa că lăsă foile să-i alunece din mâini și să se împrăstie pe podeaua de beton într-un fel de evantai. Pentru o clipă, dispărură din mintea ei, iar Lisbeth se gândi din nou la Faria Kazi. Nu văzuse niciodată cine o bătea. Și totuși știa foarte bine. Pentru că, deși inițial nu-i păsase de starea de fapt de aici, fusese acaparată împotriva voinței ei de viața închisorii. Decodase pas cu pas semnele vizibile și invizibile pentru

ca, în cele din urmă, să înțeleagă cine conducea de fapt în această secție.

Era vorba de secția B numită și pavilionul de maximă siguranță. Era considerată aria cea mai sigură a stabilimentului și chiar așa i se părea și celui care venea în vizită sau arunca o privire rapidă asupra locului. Nicăieri în închisoare nu mai erau atâtea gărzi, sisteme de supraveghere și programe de reabilitare. Dar cine se uita mai îndeaproape putea să simtă că ceva era putred. Gărzile o făceau pe tipii duri, afișau autoritate și grijă în același timp. De fapt, erau niște fricoși care pierduseră controlul și predaseră puterea dușmanului, adică mafiotei Benito Andersson și oamenilor săi.

Benito stătea în umbră în timpul zilei și se comporta ca o prizonieră cât se poate de obișnuită. Dar după cina timpurie, când cei închiși puteau să se antreneze în sala de gimnastică sau să-și întâlnească rudele, ea prelua controlul. Domnia terorii pe care o instaurase atingea punctul culminant acum, înainte ca ușile închisorii să fie încuiate pentru somnul de noapte. Prizonierii se perindau printre celule și șoaptele lor trădau un regim al plății și răsplății. Banda lui Benito se grupa într-o parte, victimele lor, în partea opusă.

Faptul că Lisbeth Salander se afla aici și că ajunsese să fie închisă era, desigur, scandalos. Dar împrejurările nu fuseseră de partea ei și, cinstit vorbind, nici ea nu se împotrivi cu prea multă convingere. Pentru ea, toată povestea asta părea doar o paranteză ridicolă și considera că poate la fel de bine să stea la pârnaie ca oriunde altundeva.

Fusese condamnată la două luni de închisoare pentru practici arbitrare și neglijență cu caracter de pericol public când se implicase în drama de după asasinarea profesorului Frans Balder și când, pe proprie răspundere, ținuse ascuns un băiat autist de opt ani și refuzase

să colaboreze cu poliția, deoarece descoperise, pe bună dreptate, că existaseră scurgeri de informații în timpul investigației. Nici nu contestase nimeni că avusese o contribuție de netăgăduit la salvarea vieții băiatului. Cu toate acestea, procurorul-șef Richard Ekström a pus mult patos în proces și justiția s-a lăsat în cele din urmă ghidată de pledoaria lui — în ciuda faptului că unul dintre jurați era de altă părere și că avocata lui Lisbeth, Annika Giannini, se descurcase excelent. Dar, fără niciun fel de ajutor de la Lisbeth, nu avusese prea multe șanse de câștig.

Lisbeth tăcuse posacă pe toată durata procesului și refuzase să facă recurs. Își dorise numai să se termine cu spectacolul și nimerise, cum era de așteptat, într-o închisoare deschisă, Björngårda Gård, unde avea destule libertăți. Apoi apăruseră informațiile referitoare la existența unei amenințări, lucru total verosimil dacă e să ne gândim la cei pe care îi încurcase, drept care fusese mutată aici, în Flodberga, în pavilionul de maximă siguranță.

Nu era la fel de deosebit precum suna. Se părea că Lisbeth fusese adusă în mijlocul celor mai periculoase femei criminale din țară, dar ea nu obiecta în niciun fel. Era permanent înconjurată de gărzi și era adevărat că, timp de câțiva ani, în această secție nu fusese raportat niciun atac grav, și nici acte de violență. Ba chiar personalul putea să prezinte o statistică de-a dreptul impresionantă privind persoanele reabilitate, deși e clar că aceasta se referea exclusiv la perioada anterioară sosirii lui Benito Andersson.

*

Lisbeth se lovise încă de la început de o serie de provocări, dar nici lucrul ăsta nu era prea surprinzător. Era o prizonieră cu profil important, cunoscută bine din media, precum și din schimburile de informații sau zvonurile puse în circulație de propriile canale ale lumii interlope. Doar cu

câteva zile în urmă, însăși Benito i-a strecurat un bilețel pe care scria: *Prieten sau dușman?* Dar Lisbeth a aruncat bilețelul după un minut — mai mult pentru că i-a luat aproape cincizeci și opt de secunde până să se obosească să-l citească.

Nu îi păsa de luptele pentru putere sau de alianțele de prietenie. Era mai degrabă atentă să observe și să afle cât mai multe, și tocmai ce descoperise mai mult decât suficient. Acum se uita distrată la etajera cu referate despre teoria câmpurilor cuantice pe care le comandase înainte să ajungă în pușcărie. În dulapul din stânga se aflau două schimburi de haine specifice secției, cu logoul KV pe piept, de la Kriminalvården¹, ceva lenjerie intimă și două perechi de adidași. Pe pereți nu era nimic, nicio fotografie, nici cea mai neînsemnată amintire a vieții din afara zidurilor. Investigația o interesa aici la fel de mult pe cât o interesa acasă, pe Fiskargatan.

Pe coridor, ușile celulelor începeau să se închidă, iar pentru ea, în mod normal, asta însemna o ușurare. Când zgomotele se estompau și se făcea liniște în secție, Lisbeth se cufunda în matematica ei, în strădania sa de a face conexiuni între mecanica cuantică și teoria relativității, uitând de lumea de-afară. Dar în seara asta presimțea că va fi diferit. Se enervase, și nu doar din cauza abuzului la care era supusă Faria Kazi sau a întregii corupții de-aici.

Mai era și vizita pe care, în urmă cu șase zile, i-o făcuse Holger Palmgren, bătrânul ei tutore de pe vremea când statul de drept nu considera că era capabilă să se descurce singură. Vizita fusese destul de dramatică în sine. Holger nu ieșea de obicei din casă, fiind total dependent de infirmierii și asistenții care îl îngrijeau în apartamentul său din

¹ Direcția Națională a Penitenciarelor și Serviciilor de Probațiune din Suedia.

Liljeholmen. Dar insistase să vină, folosise serviciul de transport pentru invalizi și se deplasase prin închisoare în scaunul cu roțile, respirând printr-o mască de oxigen. Cu toate acestea, meritase. Depănaseră amintiri de demult, fapt ce l-a mișcat pe Holger și l-a făcut să devină sentimental. Doar un lucru a deranjat-o pe Lisbeth. Holger a povestit că a fost vizitat de o femeie pe nume Maj-Britt Torell, fostă secretară la Centrul psihiatric pentru copii Sfântul Ștefan unde Lisbeth fusese ținută pe când era copil. Femeia citise în ziare despre Lisbeth și îi adusese lui Holger o serie de documente pe care le considera interesante. Dar, după el, nu erau decât aceleași povești oribile despre cum, la clinică, Lisbeth fusese întinsă și legată cu curele și despre cât de îngrozitor se purtaseră cu ea.

— Nu ai niciun motiv să vezi chestiile astea, spusesse el.

Totuși, documentele trebuie să fi conținut cel puțin ceva nou, pentru că atunci când Holger a întrebat despre tatuajul cu dragon și Lisbeth i-a povestit de doamna cu semnul din naștere, ca o arsură pe piele, el a întrebat-o:

— Tipa nu era de la Registru?

— Ce Registru?

— Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social din Uppsala? Cred că am citit asta undeva.

— Poate în documentele noi, spusesse ea.

— Crezi? se mirase el. Sau doar amestec eu lucrurile.

Poate chiar amesteca lucrurile. Holger era bătrân de-acum. Și totuși veștile persistau în gândurile lui Lisbeth. O frământaseră în timp ce lovea după-amiază în sacul de box în sala de sport și în timp ce lucrase dimineață în atelierul de ceramică. O rodeau și acum când se afla în celulă, cu privirea îndreptată în jos, spre podea.

Testul de inteligență care se împrăștiase pe podea i se părea altfel acum, nu îi mai era indiferent, ci mai degrabă

era ca un fel de continuare a discuției purtate cu Holger, iar pentru o clipă Lisbeth nu pricepu de ce. Dar apoi își aminti că femeia care avea un semn din naștere îi dădea și ea tot felul de teste. Lucrurile se sfârșeau mereu cu ceartă și revoltă, determinând-o în cele din urmă să fugă în noapte, la numai șase ani.

Și totuși, în amintirea ei, nu testele sau evadarea erau cele mai importante, ci bănuiala care deja începuse să crească în mintea ei că ceva esențial din propria-i copilărie scăpa înțelegerii sale și că trebuia să afle mai multe.

Desigur că va fi eliberată curând și va putea face ce vrea. Dar, pe de altă parte, aici, avea un ochi ațintit asupra șefului gărzilor, Alvar Olsen. Nu era prima oară când acesta închidea ochii la atacuri. Secția pe care o conducea, care încă era considerată o mândrie a sistemului penitenciar, se afla în cădere morală liberă, iar Lisbeth se întreba dacă nu cumva el ar putea să o ajute să obțină ceva ce aici nimeni nu obținea — o conexiune la internet.

Ascultă ce se întâmpla pe coridor. Se rosteau cuvinte prietenoase sau înjurături despre una-alta, se auzeau uși trântite, zăngănit de chei și pași care se pierdeau în depărtare. Apoi se făcu liniște. Se auzea doar vâjâitul sistemului de ventilație, deși ăsta nu era un semn că funcționa. Aerul era sufocant și insuportabil. Lisbeth Salander se uita în jos, la testul de pe podea, gândindu-se la Faria Kazi, la Benito, la Alvar Olsen și la doamna care avea pe gât un semn ca o arsură.

Se aplecă și adună foile de pe jos, se așeză la masă și se grăbi să scrie răspunsurile pe hârtie. Când termină, sună alarma argintie de intercom de la ușa de oțel. Alvar Olsen răspunse nervos și cu întârziere. Lisbeth îi spuse că trebuie să vorbească imediat cu el.

— E important, insistă ea.